

Sygn. akt XP(upr) (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., 4.09.2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Rudnicka

Ławnicy Anna Pawłowska, Józef Hamkało

Protokolant Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **M. S.**

przeciwko (...) **Sp. z o.o. w B.**

o odszkodowanie, wynagrodzenie za okres pozostawania bez pracy

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powódki kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Powódka M. S. pozwem z dnia 15.10.2012 r. (data stempla pocztowego k.4) skierowanym przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. po ostatecznym sprecyzowaniu swojego roszczenia wniosła o zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania w kwocie 15.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 05.01.2012 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za narażenie powódki na straty finansowe z tytułu prawa do zasiłku macierzyńskiego i powrotu do pracy

W uzasadnieniu powódka wskazała, że strona pozwana jako pracodawca wypowiedziała zawartą między stronami umowę o pracę na czas określony, pomimo tego, iż powódka w okresie obowiązywania umowy o pracę zaszła w ciążę. Powyższe wypowiedzenie naraziło powódkę na straty z zakresu prawa pracy i trudną sytuację finansową.

Ponadto podała, iż strona pozwana wprowadziła ją celowo w błąd sporządzając fałszywą i niezgodną z prawem ugode w sprawie XP 78/12.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. podniosła zarzut powagi rzeczy ugodzonej z uwagi na prawomocne postanowienie o umorzeniu postępowania z dnia 19 marca 2012 r. wydane w następstwie zawarcia przez strony ugody przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 marca 2012 r., sygn. akt X P 78/12. W oparciu o powyższy zarzut wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że zgodnie z treścią umowy zawartej w dniu 19 marca 2012 r. w sprawie o sygn. akt X P 78/12 strona pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powódki kwoty 915,00 zł brutto tytułem odszkodowania. Powódka zaś oświadczyła, że umowa w całości wyczerpała jej roszczenia wynikające z tytułu rozwiązania umowy o pracę. Jednocześnie strona pozwana wskazała, że wnosząc pozew w sprawie o sygn. akt X P 78/12 powódka nie miała wiedzy, że jest w ciąży a w żądaniu pozwu domagała się przywrócenia do pracy z uwagi na niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy. Dopiero na rozprawie w dniu 5 marca 2012 r. powódka przedłożyła zaświadczenie lekarskie potwierdzające jej ciążę i na skutek tego zmodyfikowała żądanie wnosząc o zasądzenie odszkodowania. W ocenie strony pozwanej wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie powódka zmierza do wzruszenia prawomocnej umowy z dnia 19 marca 2012 r.

Strona pozwana podała ponadto, iż powódka w treści pozwu nie wskazuje podstawy prawnej dochodzonego roszczenia. W konsekwencji strona pozwana przyjęła, iż powódka opiera swoje roszczenie na podstawie art. 50 § 3 w zw. z § 4 k.p. w świetle których powódce w razie ustalenia, iż do rozwiązania z powódką umowy o pracę doszło z naruszeniem przepisów prawa przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za czas, do upływu którego umowa miała trwać nie więcej jednak niż za 3 miesiące

W trakcie rozprawy w dniu 04 września 2013 r. strony podtrzymały swoje stanowiska, a powódka składając oświadczenie wskazała, że przedmiotem jej roszczenia jest odszkodowanie w kwocie 15 000,00 zł jak również wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Powódka nie wskazała w żaden sposób podstawy na jakiej opiera swoje roszczenie odszkodowawcze.

Strona pozwana podała, iż w razie oddalenia przez Sąd powództwa mając na uwadze sytuację życiową w jakiej znajduje się powódka nie wnosi o zasądzenie kosztów postępowania na swoją rzecz.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. S. była zatrudniona u strony pozwanej (...) Sp. z o.o z siedzibą w B. w pełnym wymiarze czasu pracy w oparciu o umowę o pracę na okres próbny od dnia 14.04.2011 r. do dnia 13.07.2011 r. następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 14.07.2011 r. do dnia 13.07.2013 r. na stanowisku monter.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 14.04.2011 r. / k. 123/,

- umowa o pracę z dnia 14.07.2011 r. /k. 118/,

- świadectwo pracy z dnia 23.01.2012 r. /k. 130/

Oświadczeniem z dnia 5 stycznia 2012 r. strona pozwana wypowiedziała powódce umowę o pracę z zachowaniem 2 – tygodniowego okresu wypowiedzenia, upływającego dnia 21 stycznia 2012 r.

Dowód: - oświadczenie pozwanej z dnia 5.01.2012r. – /k.93/

Powódka pozwem z dnia 09.01.2012 r. odwołała się od wspomnianego wypowiedzenia do Sądu wnosząc o przywrócenie jej do pracy u strony pozwanej wskazując, iż rozwiązując z powódką umowę o pracę strona pozwana naruszyła prawo.

W dniu 19 marca 2012 r. strony w trakcie toczącego się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia postępowania sądowego w sprawie o sygn. akt X P 78/12 zawarły umowę zgodnie z którą strona pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zobowiązała się zapłacić na rzecz powódki M. S. kwotę 915,00 zł brutto tytułem odszkodowania w terminie do dnia 2 kwietnia 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności. W punkcie II. umowy powódka oświadczyła, iż umowa ta w całości wyczerpuje jej roszczenia wynikające z niniejszego sporu.

Dowód: - umowa z dnia 19.03.2012 r. /k. 94/

Postanowieniem z dnia 19 marca 2012 r. Sąd orzekający w sprawie XP 78/12 umorzył postępowanie. Pismem z dnia 04.05.2012 r. powódka złożyła zażalenie na w/w postanowienie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia. W związku z brakami formalnymi zażalenia powódka wezwana została do jego uzupełnienia poprzez wskazanie, kiedy (w jakiej dacie) ustała przyczyna uchybienia terminu do złożenia zażalenia pod rygorem zwrotu pisma. W związku z tym, iż powódka nie wykonała zobowiązania Sądu, postanowieniem z dnia 28 maja 2012 r. jej wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia został zwrócony, a zażalenie w punkcie drugim odrzucone. Powódka od zapadłego wyżej postanowienia złożyła zażalenie, które postanowieniem z dnia 26 lipca

2012 r. zostało przez Sąd Okręgowy oddalone.

Powódka wniosła ponadto w związku z zawartą ugodę z dnia 19.03.2012 r. do tut. Sądu Wydziału Cywilnego pozew przeciwko pełnomocnikowi strony pozwanej o odszkodowanie w sprawie o sygn. akt VIII C 187/13.

Bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić w całości jako bezzasadne.

Sąd ustalając powyższy stan faktyczny oparł się na dowodach z dokumentów, a to przede wszystkim: umowie o pracę z dnia 14 kwietnia 2011 r. i 14 lipca 2011 r., świadectwie pracy oraz oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem. Sąd dał w pełni wiarę tym dokumentom i nie powziął żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności i prawdziwości. Ponadto Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na podstawie akt sprawy XP 78/12, w którym to została zawarta ugoda z dnia 19.03.2013 r. Jednocześnie wobec rezygnacji przez pełnomocnika pozwanej spółki z przesłuchania strony pozwanej, Sąd postanowił pominąć ten dowód i przesłuchał na okoliczności sporne w sprawie jedynie powódkę. Wyjaśnienia złożone przez powódkę miały przy ustalaniu stanu faktycznego niniejszej sprawy charakter jedynie uzupełniającej w stosunku do dowodów z dokumentów.

Sąd - mając na względzie pisma procesowe złożone przez powódkę jak również treść jej oświadczenia złożonego w czasie rozprawy - doszedł do przekonania, iż w istocie powódka występuje w niniejszej sprawie z dwoma żądaniami: z jednej strony żądaniem zasądzenia kwoty 15 000,00 zł tytułem odszkodowania bez podania bliżej określonej podstawy prawnej, z drugiej zaś z żądaniem zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w związku rozwiązaniem z powódką umowy o pracę z naruszeniem przepisów prawa.

Rozważania dotyczące podstawy prawnej przyjętej przez Sąd w niniejszej sprawie należy rozpocząć od podniesienia, iż powódka występowała już przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia - Śródmieścia w sprawie o sygn. akt X P 78/12 z tożsamym roszczeniem, tj. o zasądzenie odszkodowania za nieuprawnione rozwiązanie umowy o pracę. Co prawda, pierwotnie w sprawie o sygn. akt X P 78/12 powódka wysunęła żądanie przywrócenia do pracy, jednakże następnie je zmodyfikowała wnosząc ostatecznie o zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania.

W dniu 19 marca 2013 r. na rozprawie toczącej się w sprawie o sygn. akt X P 78/12 strony zawarły ugodę na mocy której powódka otrzymała kwotę 915,00 zł brutto tytułem odszkodowania przy czym w pkt II. powódka oświadczyła, że ugoda ta w całości wyczerpuje jej roszczenia wynikające z toczącego się między stronami sporu.

Zgodnie z art. 917 k.c. istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnych ustępstw w zakresie oczekiwanych rezultatów stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Z uwagi na fakt, iż ugoda ma zmierzać do rozwiązania i zażegnania sporu to stwierdzić należy, że rozmiar i rodzaje ustępstw pozostają jedynie w gestii zainteresowanych stron. Mogą one być bardzo różne i obiektywnie nie muszą być jednakowo ważne.

Należy zważyć, że ugoda zawarta w trakcie toczącego się postępowania sądowego jest specyficzną instytucją, która ma dwoisty charakter: z jednej strony jest czynnością procesową stron zmierzającą do zakończenia procesu i

umorzenia postępowania (art. 223 k.p.c. w zw. art. 355 § 1 k.p.c.), z drugiej zaś jest czynnością prawną, której podstawę materialnoprawną stanowią przepisy art. 917 i 918 k.c. Ugoda zawarta przed sądem nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej, gdyż ta przynależna jest tylko prawomocnym orzeczeniom stanowiącym osądzenie sprawy (np. wyrok), natomiast kształtuje stan prawny wyrażający się w rzeczy ugodzonej (res transacta). Stąd też w razie ponownego wytoczenia powództwa o roszczenie objęte treścią ugody sądowej pozwany może podnieść tzw. zarzut rzeczy ugodzonej, co w przypadku jego uwzględnienia prowadzi do oddalenia powództwa.

Dokonując oceny treści zawartej między stronami ugody z dnia 19 marca 2012 r., należy stwierdzić, że nie może budzić ona żadnych wątpliwości w zakresie jej rozumienia przez strony. Strona pozwana zobowiązała się zapłacić powódce odszkodowanie w kwocie 915,00 zł brutto, a powódka jednoznacznie oświadczyła, że ugoda ta wyczerpuje całość jej roszczeń względem strony pozwanej wynikających z toczącego się między nimi sporu. A zatem powyższe ustępstwa, czynią umowę zawartą przez jej strony za ugodę w rozumieniu przepisów prawa cywilnego.

Zdaniem tutejszego Sądu, treść zawartej ugody w połączeniu z dochodzonym wówczas przez powódkę roszczeniem przywrócenia do pracy a następnie odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie z nią umowy o pracę wyklucza możliwość ponownego dochodzenia przez nią odszkodowania.

W ocenie Sądu – jak już wskazano powyżej - ugoda sądowa z punktu widzenia prawa materialnego jest umową i w takiej sytuacji nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Jednakże w żadnym wypadku nie jest to równoznaczne z twierdzeniem, że zawarta między stronami ugoda nie wywołuje żadnych skutków prawnych. Z zawarciem ugody wiąże się tzw. powaga rzeczy ugodzonej, która zakłada że ugoda wiąże strony dopóki nie zostanie ona prawnie podważona. Ukształtowanie stosunków materialnoprawnych zawartą ugodą sądową zastępuje wydanie przez sąd rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, a zatem znajduje w tej sytuacji zastosowanie przepis art. 355 § 1 k.p.c., który stanowi, iż sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli wydanie wyroku stało się zbędne – tak też postąpił Sąd orzekający w sprawie sygn. akt X P 78/12. Zawarcie ugody przed sądem w toku procesu oznacza w świetle przepisów k.p.c. dorozumianą wolę odstąpienia od zgłoszonego w pozwie żądania udzielenia ochrony sądowej, ponieważ celem ugody sądowej jest niedopuszczenie do dalszego postępowania sądowego, a tym samym wyłączenie rozstrzygnięcia merytorycznego.

Nie wyłącza to oczywiście obowiązku sądu dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i związanych z nimi przesłanek ugody (art. 212 i 213 k.p.c.) w granicach niezbędnych do prawidłowej oceny dopuszczalności jej zawarcia. W razie uznania ugody za niedopuszczalną sąd przeprowadza dalsze postępowanie, niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego nakładają na sąd obowiązek kontroli z urzędu, czy zamierzona przez strony ugoda nie narusza prawa lub zasad współzycia społecznego bądź też słusznego interesu pracownika. W razie stwierdzenia którejkolwiek ze wskazanych wyżej trzech ujemnych przesłanek sąd uznaje ugodę za niedopuszczalną. Pierwsze dwie przesłanki niedopuszczalności ugody sądowej z art. 203 § 4 w zw. z art. 223 § 2 k.p.c. są w istocie powtórzeniem dyspozycji art. 58 § 1 i § 2 k.c. Sąd, zwłaszcza w sprawach podmiotów, których interesy podlegają szczególnej ochronie, obowiązany jest zawsze z urzędu badać, czy czynności dyspozytywne stron nie naruszają prawa lub zasad współzycia społecznego, a gdy naruszają - stwierdzić ich nieważność i odmówić ochrony sądowej roszczeniom na nich opartym. Trzecia przesłanka negatywna wykracza poza dyspozycję art. 203 § 4 w zw. z art. 223 § 2 k.p.c., ponieważ przewidziana w art. 469 k.p.c. ochrona interesu pracowników (oraz członków ich rodzin) jest dalej idąca aniżeli innych uczestników procesu. Przy ocenie słusznego interesu pracownika należy mieć jednak na uwadze, że ochrona interesu pracownika nie idzie tak daleko, by nakazywała uznać za niedopuszczalną każdą ugodę, która przyznaje pracownikowi nawet nieznacznie tylko mniejsze korzyści, niż można by mu było przyznać wyrokiem..

Ważność zawartej między stronami ugody została zbadana przez Sąd orzekający w sprawie o sygn. akt XP 78/12. Dokonując oceny czy zawarta ugoda jest zgodna z ustawą i z zasadami współzycia społecznego (art. 58 k.c.), a także czy nie narusza ona słusznego interesu pracownika (art. 461 § 2 k.p.c.), Sąd I instancji nie znalazł podstaw do uznania niedopuszczalności jej zawarcia i tym samym był zobligowany do umorzenia toczącego się postępowania.

Tym samym w niniejszym postępowaniu nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, jednakże ugoda jest skuteczna i wiąże strony i Sąd dopóki nie zostanie skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 13 października 1972 r., III PRN 66/72, LEX nr 602642; wyrok SN z dnia 8 grudnia 2010 r., V CSK 157/10, LEX nr 688708). Jednocześnie w orzecznictwie sądowym oraz doktrynie przeważa pogląd, iż w razie wytoczenia powództwa w tej samej podmiotowo i przedmiotowo sprawie, w której została zawarta ugoda, sąd oddala powództwo, jeżeli pozwany podniesie zarzut sprawy ugodzonej. Takie orzeczenie jest wyrazem związania sądu postanowieniami zawartej przez strony ugody. Jeżeli postanowienie o umorzeniu postępowania uprawomocniło się, wzruszenie skutków procesowych ugody sądowej nie może już nastąpić. Możliwe jest natomiast poddanie badaniu jej skutków materialnoprawnych.

Ugoda sądowa w zakresie jej skutków prawnomaterialnych podlega przepisom o skuteczności oświadczeń woli i o wadach tych oświadczeń, uzasadniających uchylenie się od skutków złożonego oświadczenia (art. 82 - 88 k.c. przy uwzględnieniu szczególnych przepisów art. 918 k.c.). Uchylenie się od skutków prawnych tych oświadczeń może mieć miejsce również po zakończeniu procesu, co jednak pozostanie bez wpływu na skutki procesowe ugody. W razie skutecznego odwołania oświadczenia procesowego może być w tym samym postępowaniu badana również skuteczność uchylenia się od skutków materialnoprawnych oświadczenia woli bądź nieważność ugody z punktu widzenia dyspozycji art. 469 k.p.c. Uchylenie się przez stronę od materialnoprawnych skutków ugody sądowej po prawomocnym zakończeniu sprawy jest dopuszczalne jedynie w drodze powództwa o ustalenie nieważności ugody. Obowiązujący stan prawny uznaje za nieważne (bezwzględnie) czynności prawne w razie m.in. sprzeczności oświadczenia woli z bezwzględnie wiążącymi normami prawnymi lub zasadami współżycia społecznego (art. 58 k.c. i odpowiednio art. 203 § 4 k.p.c. lub art. 469 k.p.c.). Czynność taka jest nieważna od samego początku i z mocy prawa, wobec czego sąd uwzględnia ten stan rzeczy z urzędu bez konieczności zgłaszania przez stronę zainteresowaną jakichkolwiek wniosków lub zarzutów w tym względzie, w szczególności bez konieczności uchylenia się przez stronę od skutków prawnych swojego oświadczenia woli. Nieważność bezwzględna ma charakter definitywny - każdy i zawsze może się na nią powołać. Z kolei czynność prawna wzruszalna wywołuje wszystkie określone w jej treści skutki prawne, jednakże w sytuacjach przewidzianych w ustawie skutki te mogą ulec uchyleniu, jeżeli uprawniona do tego osoba skorzysta z przysługującego jej prawa podmiotowego i we wskazanym terminie (zawitym) złoży stosowne oświadczenie woli, które wzruszy dokonaną wcześniej czynność prawną. W takiej postaci następuje uchylenie się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu (art. 88 KC).

Niezależnie od powyższego szczególnego podkreślenia jednak wymaga, że nie jest możliwe badanie dopuszczalności zawarcia ugody sądowej w oparciu o przepisy art. 203 § 4 w zw. z art. 223 § 2 i art. 469 k.p.c. w ponownie wniesionej sprawie o to samo roszczenie. Ponowne ustalenie, czy zawarta między stronami ugoda była dopuszczalna możliwe jest jedynie w drodze powództwa o ustalenie nieważności tejże ugody. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 maja 1997 r. (I PKN 143/97, OSP 1998/7-8 poz. 128), a Sąd w niniejszym składzie w pełni go podziela. Należy bowiem zauważyć, że ugoda podlega ocenie przez sąd z punktu widzenia wyżej wymienionych przepisów w sprawie, w której została zawarta. Stanowisko Sądu, przed którym zawarto ugodę wyrażające się w zaakceptowaniu ugody sądowej i umorzeniu postępowania postanowieniem z dnia 19 marca 2013 r. nie może być skutecznie kwestionowane w niniejszej sprawie i odmiennie ocenione w kontekście tych samych zasad i kryteriów.

Sąd jednocześnie raz jeszcze podkreśla, że zasadne podniesienie zarzutu sprawy ugodzonej wywołuje skutek materialnoprawny w postaci odmowy uwzględnienia powództwa o roszczenie objęte przedmiotowym zakresem ugody zawartej w innym postępowaniu (por. wyrok SN z dnia 25 lutego 1998 r., II CKN 618/98, OSNC rok 1998, poz. 166). W wyniku zawarcia ugody sądowej strony załatwiają bowiem sporną między nimi sprawę, likwidując w ten sposób spór i regulując łączący je stosunek prawny. Wykonanie zaś ugody prowadzi do wygaśnięcia tego stosunku prawnego. Nadto zawarcie w ugodzie klauzuli określającej, że dana kwota stanowi całkowite zaspokojenie roszczenia wynikającego z toczącego się sporu jednoznacznie stwierdza, iż stanowi ono zaspokojenie całego roszczenia powódki w stosunku do strony pozwanej z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę.

Biorąc pod uwagę ogół powyższych rozważań, należy jednoznacznie stwierdzić, że żądanie w przedmiocie zasądzenia odszkodowania było nieuprawnione ze względu na powagę rzeczy ugodzonej, co skutkowało koniecznością oddalenia powództwa w tej części.

Jednocześnie odnosząc się do drugiego roszczenia powódki w przedmiocie przyznania wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy należy wskazać, iż roszczenie to w myśl art. 57 k.p. przysługuje jedynie w sytuacji, gdy pracownik podjął pracę w wyniku orzeczenia sądu o przywróceniu do pracy na poprzednich warunkach. Powódka na żadnym etapie postępowania nie wysunęła żądania w przedmiocie przywrócenia do pracy, dlatego też Sąd nie miał podstaw do orzekania o wynagrodzeniu za okres pozostawania powódki bez pracy.

Podstawę prawną dochodzonego przez powódkę roszczenia mógłby stanowić art. 50 § 3 w zw. z § 4 k.p. w świetle, którego w razie ustalenia, iż do rozwiązania z powódką umowy o pracę doszło z naruszeniem przepisów prawa przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za czas, do upływu którego umowa miała trwać nie więcej jednak niż za 3 miesiące.

W związku z faktem, iż między stronami doszło do ugodowego zakończenia sporu w tym zakresie, a zatem tut. Sąd nie był uprawniony do orzekania w tym przedmiocie.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł w punkcie I. sentencji wyroku o oddaleniu powództwa w całości.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd nie obciążył powódki kosztami postępowania, w tym również kosztami zastępstwa procesowego. Rozstrzygnięcie to znajduje swe oparcie w art. 102 k.p.c. zgodnie z treścią którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może nie obciążać w ogóle strony przegrywającej kosztami postępowania. Sytuacja powódki – w tym przede wszystkim jej trudna sytuacja finansowa – uzasadniają przekonanie, że mamy do czynienia z wypadkiem szczególnie uzasadnionym z art. 102 k.p.c.

Biorąc pod uwagę powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.